

„Azt szeretnénk, ha nyilatkoznánk a világnak, pedig még csak az bánt, ha bántani lehet még minket valamivel, hogy esetleg mártírt vagy hőst kreál belőlük a „hálás utókor” önmaga kínzására. Ha lesz ilyen tiltakozz tiltakozz! Mi nem akarjuk ezt; ne turkáljanak önmaguk szennyesében, múltjukban, akik netalán mi leszünk. Nagy rusztikus kő legyen a névtelen csöcselék emléke, amelyből lettünk, amelyel együtt voltunk és akikkel együtt térünk meg. De ez is ostobaság, mint minden rágódás a múlton. Feledjétek el, feledjétek el minket, ez hasznos. Az emlékezés köti a cselekvő kart vagy ostoba, szertelen tettekre sarkallja. Ti éljétek, nevesetek teli szájjal, mert mi is így akartunk élni. Ne hagyjátok, hogy úrrá legyen rajtatok az emlékezés.

Mindennap hosszú a halálig és mindennap rövid, amit élünk. Nagyon nehéz, de nem változtam és így elviselhető. Emberebb lettem, talán annyira, hogy már elmehetek. Ha fáj, azért fáj, mert fájdalmat okoz azoknak, akik szerettek. Öllelek Pistám, ég veled.”

Részlet Angyal Istvánnak **Eörsi István**hoz írt búcsúleveléből.

(Iklódy János képriportja)

„Mindennap hosszú a halálig

és mindennap rövid,
amit élünk”

